Privește-mă fără să-mi uiți privirea

On Decembrie 27, 2022

Legătura fundamentală între imagine și percepție este subiectivitatea cu care își iau avânt amintirile în adâncul tău.

Gândurile mele se îndreaptă mereu spre mare și spre nisipul litoralului, două variante ale aceleiași reprezentări de memorie. Asta dezvăluie cu mai mare acuratețe forța unui suflet de artist care prin picturile sale își povestește universul în culori, pictând chipul soarelui în maniera în care marea, în glasul ei melodios, sărută nisipul și apoi se retrage în timpul refluxului. Surprinzător, uscatul ia forma unor cărări de-a lungul cărora îmi port cu drag aducerile-aminte, izbucniri de tandrețe, puseuri de febră a nostalgiei, relațional cu ideea de spațiu perspectival care posedă proprietăți intrinsec sensibile.

Așadar, există două aspecte ale aceleiași realități destinată parcă să respecte și să fie acordată numai la o suprafață de culoare care posedă în ea însăși o semnificație spațială, *Rhyvalhystus* (timp al încremenirii universale), ducând la formarea personalității mele de artist. Şi nu un oarecare artist, ci unul capabil să transforme amintirea în niște teme emoționale, vizuale.

De fapt, în multe din amintirile mele la Marea Neagră, de-a lungul cărora am analizat urmele mărunte pe care le-am lăsat (și care dezvăluie, chiar și acum, alte adevăruri surprinzătoare), se află neîntrecuta senzație a celei mai pure lumini și a unei imense depărtări: lumina unei viziuni personal umanizate și măsura distanței parcurse de la vedere la viziune.

Leadership: Poți să reînvii o realitate prin readucerea în prezent a trecutului, în fața unei oglinzi convexe care reflectă imaginea ideală a unei vieți nesfârșite?

Da. Între mine și mare se ascunde un secret: nu putem exista fără să încorporăm, viceversa, sensurile unei opere de artă care se lasă descoperită doar după capriciile memoriei dublate de o imagine a realității imaginare, provenită dintr-un trecut care se încăpățânează să nu mai treacă. Într-un fel sau altul, este vorba despre existența unui timp subiectiv, reînviat prin memorie involuntară, și reprezentat într-o oglindă convexă care reflectă imaginea ideală a unei vieți nesfârșite.

Oare sunt doar capriciile unei fantezii inventioase care scormonește cu mâinile pline realul, eclipsând orice atracție din jur? Sau, poate că mă pasionează în special marea din imaginea unei lumi idilice, rare, izolate, în care vreau să mă pierd fără țintă, fără plan, fără urmă, ca într-un labirint al oglinzilor convexe care, în mod înșelător, conduce mereu în același loc.

În așa fel trebuie să mă modelez pe tendințele mării de a încânta ochiul privitorului, încât esența dinamicii viului să rămână intactă prin raportare la artă, sau mai exact la reprezentarea picturală a frumuseții unui dialog între privire și îmbrățișare. Privirea față în față cu mine însumi, cu tot ce atrage după ea, și îmbrățișarea unei iluzii hoinare în care ar fi trăit sinele meu anterior.

Leadership: Imaginea care îți lărgește orizontul poate să justifice existența unui timp subiectiv, reînviat prin memoria involuntară și ridicat la rangul unei confesiuni care reflectă fragilitatea afectivă?

Intrând în acest spațiu al imaginii care orientează privirea spre descoperirea artisticului, apreciat ca fundament al conservării mării în lucrarea memoriei, am reușit să mă integrez într-o carte scrisă de Paul Auster, care vorbea despre criticul și filozoful literar rus, Mikhail Bakhtin:

"În timpul invaziei nemților în Rusia, în cel de-al doilea război mondial, Bakhtin a fumat singurul exemplar din manuscrisul cu opera sa, un studiu vast al literaturii germane (care avea dimensiunile unei cărți și la care lucrase ani întregi). Una câte una, el a smuls fiecare pagină din manuscris și a folosit hârtia ca să-și răsucească țigările, fumând, zi după zi, câte puțin din carte până când n-a mai rămas nimic. Aceste povești sunt adevărate. Sunt totodată și parabole, poate, dar au semnificația pe care o au pentru că sunt adevărate."

În opera mea artistică, în care imaginile se contopesc într-un ecou al vremurilor cu vise dintr-un loc al deconectării de la stres, am demonstrat o înclinație specială înspre acest gen de atitudine de viață.

Mai ales în memoriile mele, atât de variate și colorate, se regăsește următoarea relatare: tot ceea ce văd cu ochi de amintire este, zi de zi, o pagină smulsă dintr-o viață trăită fără regrete, rămasă neclintită în fața unei imagini de vis care, misterioasă și indescifrabilă, transformată într-o poezie a timpului, schițează o călătorie fascinantă de auto-descoperire. Şi chiar dacă din memoriile mele se vor risipi toate paginile, una câte una, azvârlite într-o uitare enigmatică, nemeritată, fără capăt, un singur lucru va rămâne totuși cu rădăcini în inimi: parfumul de Briza Mării.

Leadership: Impactul pe care îl are asupra ta imaginea totalității prezenturilor tale de-a lungul vieții, te pune în ipostaza unui Creator aflat în proximitatea unei viziuni pe cât de revelatoare, pe atât de profundă?

Parfumul aspru al ficțiunii se simte în felul cum imortalizez un momentul sublim de emoție, atunci când apa mării se retrage în larg, lăsând vizibilă o fâșie îngustă de pământ pe care ochii mei o consideră mijlocul de veșnicie într-o realitate virtuală simulată, un "no men's land" în care se întâlnesc și se înfruntă un număr mare de mituri, legende și simboluri. Şi, încă un lucru asupra căruia sunt de acord, un fenomen universal tradus printr-un *Achthas Syncorthesys* (simbolul elanului spre spiritualizare), este acea deplină sinceritate a pictorului și puternica originalitate cu care el surprinde detaliile, fără a se pierde în ele.

Exact ca într-un fel de labirint vizual în care personajul se pierde fără urmă de a fi găsit, dar devine o ființă eternă prin faptul că amintirea lui este imortalizată într-o capodoperă de artă care se dezvăluie în contrastul puternic dintre imagine, realitate și simbol. Prin urmare, arta își dezvăluie adevărata valoare la malul mării, prin monologurile minții de artist care, bântuindu-l ore și ore, aduce la viață acele emoții atât de copleșitoare, intense, și face lumină asupra a ceea ce înseamnă să trăiești din amintiri transpuse în imagini.

Ce-i drept, în amintire nu poți să trăiești într-o totală necunoaștere, într-o uitare esențialmente desăvârșită, ci doar să te vezi, să te descoperi pe tine însuți, să te miri tu însuți de intensitatea reacțiilor tale față în față cu realitatea, fără să te prefaci a fi altcineva.

Iar marea creează o dublă într-o fotografie: mă clonează în tot mai multe ipostaze, dintre care cea mai veridică este de Creator al Microcosmosului. Într-adevăr, o singură fotografie poate trezi o infinitate de emoții într-o buclă a timpului trecut reînviat prin rememorare. Emoții vărsate și depozitate perfect într-o capsulă a timpului, ca un cufăr plin cu o comoară ascunsă care înseninează viața monotonă...

Un artist trebuie să ia în considerare unitatea dintre imagine și mediul prin care este transmisă imaginea, dintr-o rațiune logică: nicio imagine nu poate exista fără un mediu de abstractizare a realității, nici măcar imaginile mentale care folosesc fluxul amintirilor drept mediu de dezvoltare a conștiinței de sine.

Privește-mă fără să-mi uiți privirea de fiecare dată când încerci să pătrunzi o realitate care îți reflectă starea de spirit, acordată la o împlinire spirituală care transcede spațiul și timpul și cu care îți înnobilezi viața, numită "rememorare întineritoare".

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-fara-sa-mi-uiti-privirea.html